

Într-o secundă

Blacks

De aş putea să regăsesc o scară
în podul fericirii să m-ascund
de grelele secunde ce-ncercară
în zloata deznădejdie să m-afund,

Aş sta pitit acolo..., o secundă,
Întins în fân cu ochii larg deschişi
ca raza de speranţă să pătrundă
şi să-mi aducă veşti că mai eşti.

Dar mai existi? Mă-ntreabă amăgirea
ascunsă-n umbre ce dansează-n cor,
nebune de sublim că Strălucirea
a dispărut sub muntele de dor.

Un munte ridicat pe-a ta asceză,
pe-o linişte crescândă ca-n poveşti,
E gândul sprijinit pe-a ei simeză
că voi muri, de' moartă tu îmi eşti.

Nebune umbre, nul e rezultatul
acelui dans lasciv pe căpriori,
câci nu-mi doresc să fiu iar invitatul
ce tremură sub umbra unor nori.

Nu voi dori să prind pe şevalete
o pânză încleiată în catran,
ori să pictez nebunele balet
ce le dansaţi în mod cotidian.

Mai stau pitit aici înc-o secundă,
întins în fân cu sufletul deschis
Lumina ta, de sus să mă patrundă,
iar podul să îmi fie paraclis.

Privesc spre vis, privesc spre înainte
pe-un şevalet al zărilor cereşti
şi văd în sori înscrisuri în cuvinte
că voi fi viu, chiar dacă nu mai eşti.